

Nr 1149

Av herr Wennerfors, om en samordnad skärgårdspolitik i Stockholms skärgård.

(Lika lydande med motion nr 951 i Första kammaren)

I en motion till 1969 års riksdag av herr Bohman (m) m. fl. togs utvecklingen inom vårt lands skärgårdsområden upp till granskning. Det konstaterades att skärgårdarna sedan århundraden utgjort säregna kulturlandskap. Utvecklingen under det senaste decenniet med en stark expansion av fritidsaktiviteter i skärgårdarna i kombination med en accelererande avfolkning har dock medfört att skärgårdarna ändrat karaktär.

I motionen framhölls vidare att det är naturligt att olika intressen bryts mot varandra i skärgårdsområdena men att uppgiften att bevara en levande skärgård med människor som bor och verkar året om måste vara ett gemensamt intresse för hela samhället.

Bristen på total planering för skärgårdsområdena har allvarligt försvårat möjligheterna till detta. Oklara bestämmelser för inlösen av och ersättning för mark, brist på kapital för planläggning av mark, strävan att göra sjöfartsverket affärsdrivande med avsevärda indragningar av personal som följd, problem vad gäller de ekonomiska relationerna mellan fritidsfolket och de kommuner där de tillbringar en stor del av året, nedskräpning och annan miljöförstöring, besvärliga kommunikationer, sjöräddningens ställning o. s. v. utgör allt problemställningar som måste ses i ett sammanhang vid utformandet av en skärgårdspolitik. Isolerade åtgärder inom ett område får lätt avgörande konsekvenser inom andra områden och äventyrar då målsättningen att skapa en levande skärgård.

Med utgångspunkt från detta fördes i den tidigare nämnda motionen fram krav på en statlig utredning med syfte att draga upp riktlinjerna för en samordnad skärgårdspolitik i Stockholms skärgård — det område där problemen är mest överhängande.

Riksdagen avlog motionen med hänvisning till att de upptagna frågeställningarna redan tillgodosågs inom ramen för olika myndigheters verksamhet.

Det gångna året har enligt min mening inte fört de i motionen anförda problemen särskilt närmare en lösning. Snarare har kravet på en utredning vuxit sig starkare efter sjöfartsverkets på administrativ väg företagna rationaliseringar, vilka ofta kan ha en ödesdiger effekt för skärgårdens bofasta

befolkning. Behovet att i ett sammanhang överväga vad olika myndigheters agerande får för konsekvenser för skärgårdarna ter sig än mer angeläget.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att en utredning snarast tillsättes i syfte att uppdraga riktlinjer för en samordnad skärgårdspolitik i Stockholms skärgård och framlägga de förslag till författningsändringar eller i andra hänseenden som kan finnas motiverade för att tillgodose de i motionen angivna syftena.

Stockholm den 28 januari 1970

Alf Wennerfors (m)
